Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII ● № 153 (853). ● СЕРЕДА, 27 ГРУДНЯ 1967 РОКУ. ● Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д.І. ЧИЖЕВСЬКОГО

В дусі сердечності

25 грудня в Центральному Комітеті Комуністичної партії України відбулась бесіда Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва з керівниками Комуністичної партії і уряду України.

На бесіді, яка пройшла в сердечній, дружній обстановці, були присутні член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України П. Ю. Шелест, кандидат у члени Політбюро ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів УРСР В. В. Щербицький, члени і кандидати в члени Політбюро ЦК КП України О. Ф. Ватченко, В. І. Дрозденко, Н. Т. Кальченко, І. К. Лутак, О. П. Ляшко, М. О. Соболь, О. А. Титаренко, А. Д. Скаба, І. С. Грушецький, В. К. Клименко, Г. І. Ващенко, заступники Голови Ради Міністрів УРСР В. Ю. Семичастний, С. М. Андріанов, Г. П. Бутенко, П. Я. Розенко, І. Д. Степаненко, П. Т. Тронько.

(РАТАУ).

СВЯТКУЄ СТОЛИЦЯ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

ВІЙСЬКОВИЙ ПАРАД І ДЕМОНСТРАЦІЯ ТРУДЯЩИХ У КИЄВІ

У розквіті творчих сил зустріла свій піввіковий ювілей Українська РСР. Звістка про нагородження республіки орденом Жовтневої Революції облетіла міста і села. Одягнуті в ці дні у святковий наряд. Висока нагорода Батьківщини запалює український народ на нові патріотичні звершення, на самовіддану працю по перетворенню в життя рішень XXIII з'їзду КПРС, грандіозних планів комуністичного будівництва.

На ознаменування всенародного свята — 50-річчя Радянської України 24 грудня в Києві відбувся військовий парад і демонстрація представників трудящих.

Головна магістраль міста-героя Хрещатик. На фасаді будинку міськради портрети В. І. Леніна, керівників Комуністичної партії і Радянського уряду. На високих флагштоках прапори Радянського Союзу і Української РСР.

Присутні керівники партійних і радянських організацій, делегації союзних республік і міст-героїв, представники громадськості, старі більшовики, передовики виробництва, трудівники сільського господарства, діячі науки і культури.

Вздовж Хрещатика чіткими прямокутниками вишикувалися війська.

На центральну трибуну піднімаються товариші Л. І. Брежнєв, Г. І. Воронов, П. Ю. Шелест, В. В. Гришин, П. М. Машеров, В. П. Мжаванадзе, Ш. Р. Рашідов, В. В. Щербицький, секретарі ЦК КП України, заступники Голови Ради Міністрів УРСР, глави делегацій союзних республік та інші.

Командуючий військами Київського військового округу генерал-полковник В. Г. Куликов приймає рапорт командуючого парадом генерал-полковника В. П. Чижа. Потім командуючий військами об'їжджає підрозділи учасників параду, поздоровляє їх з 50-річчям Української Радянської Соціалістичної Республіки. У відповідь гримить солдатське «ура!»

Урочистий марш частин і бойової техніки ще раз з усією переконливістю продемонстрував незламну могутність наших Збройних Сил, їх високу бойову і політичну підготовку.

На Хрещатик вступають перші колони демонстрантів. Вони несуть панно з портретом засновника Радянської держави Володимира Ілліча Леніна і величезний плакат, на якому написано: «Радянській Україні 50 років». Перед присутніми неначе оживають епізоди повстання робітників заводу «Арсенал» і Головних залізничних майстерень, які нагадують про перші революційні битви в Києві.

Кияни тепло вітають учасників торжества, які проносять макети двох орденів Леніна і Золотої Зірки. Цими високими нагородами відзначений ратний і трудовий подвиг міста-героя Києва.

Пролунали оплески, коли з центральною трибуною порівнялися робітники, інженери, службовці двічі орденоносного заводу «Арсенал» імені В. І. Леніна, червоний шовк пам'ятного прапора ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС нагадує про інші арсенальські прапори, які ведуть свій родовід від кумачевих прапорів робітничих маївок, від червоного прапора, піднятого в 1917 році на одному з заводських корпусів.

Свято бережуть арсенальці в своїх серцях імена тих, хто йшов у перших рядах на штурм самодержавства. Нинішнє покоління множить добру славу дідів і батьків самовідданою працею на благо Батьківщини.

Проходить повз трибуни інший прославлений колектив — завод «Більшовик». Ще на світанку Великого Жовтня робітники цього підприємства стали на шлях боротьби з царським ладом.

Радісно світяться обличчя робітників заводу верстатів-автоматів імені Горького. Продукція цього підприємства добре відома в багатьох країнах світу. На заводі працює ровесник Жовтня слюсар А. А. Шпачук. У нього золоті руки. Вмінням, знаннями радянського спеціаліста захоплювались у різних країнах, де він демонстрував високоточні верстати рідного підприємства. Недавно друзі поздоровили кадрового робітника з високою урядовою нагородою — орденом Леніна.

Над колонами авіаційного заводу імені 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції — модель пасажирського літака «АН—24». З цією чудовою машиною, створеною киянами, знайомі в багатьох кутках нашої планети.

Проходять суднобудівники «Ленінської кузні», ткалі Дарницького шовкового комбінату, машинобудівники «Червоного екскаватора» швейники фабрики імені Смирнова-Ласточкіна, вчені, письменники, артисти, художники. Їх палко вітають з трибун.

Здається, немає кінця людському потокові. Над Хрещатиком пливуть мелодії революційних маршів і пісень, звучать здравиці на честь рідної Комуністичної партії, на честь радянського народу, на честь нерушимої дружби народів нашої великої Батьківщини.

Святковий похід завершують фізкультурники. Вони несуть кубки і пам'ятні призи, завойовані в боротьбі на стадіонах, у спортивних залах, басейнах, ігрових майданчиках у нас в країні і за рубежем. У відповідь на здравицю, проголошену на честь рідної Комуністичної партії, лунає триразове «Слава! Слава! Слава!»

У демонстрації, присвяченій піввіковому ювілею Української РСР, взяли участь десятки тисяч представників трудящих. Вона вилилась в яскраву маніфестацію безмежної любові, вірності українського народу, справі партії Леніна, його готовності віддати свої сили, знання і вміння справі будівництва комунізму в нашій країні.

(РАТАУ).

РОЗМОВУ ЗАКІНЧИМО В СІМДЕСЯТОМУ...

● ЩО ЗРОБЛЕНО?
● ЩО ЗРОБИМО?

РАНОК. Мороз. Падає м'який, мов тополиний пух, сніг. А на центральній площі обласного центру — весна. Сюди зібралися сотні юнаків і дівчат. Обличчя розчервонілі, усміхнені. В руках — квіти. То делегати XXV Кіровоградської міської комсомольської конференції. Вони кладуть до пам'ятника С. М. Кірову вінки і йдуть до філармонії. Ідучи, поклали вінки і біля пам'ятників Невідомому солдату на вулиці Шевченка та В. І. Леніну — в парку.

Рівно о десятій годині починається конференція.

Рік тому члени комсомольсько-молодіжної бригади Володимира Бойченка з Агрегатного заводу вирішили відвідати місцевий краєзнавчий музей. Оглянули всі експонати. Вже перед тим, як залишити останню кімнату, хтось з верстатників зупинився біля одного з фотознімків.

— Яке мужнє обличчя.

Прочитали напис. То був портрет Героя Радянського Союзу Павла Дмитровича Линника. Поцікавились його життям. Виявилось що родом він із Знам'янки. Був комсомольцем. Любив літературу, музику...

— Нам би такого в бригаду...

— А чом би й ні.

То подала голос групкомсорг бригади Надя Лохвич.

Поговорили про це на зборах. Виступали майже всі. Думка була одна — зарахувати Линника в бригаду токарем першого розряду. Зарплата, що буде нараховуватись від перевиконання норм членів бригади, йтиме в фонд миру.

Так в січні ювілейного року в Кіровоградському відділенні Держбанку було відкрито новий рахунок № 70051. На нього почали поступати кошти комсомольця-героя. Нині там лічиться близько 600 карбованців.

Два роки бригада Бойченка утримувала своєрідну монополію серед молодіжних колективів Кіровограда. І ось недавно агрегатівці відчули, що в них появився серйозний «суперник». Це бригада токарів Наталії Лупинос з третього механоскладального цеху заводу «Червона зірка».

Готують трудові подарунки 50-річчю Ленінського комсомолу й інші колективи

В третьому семестрі майбутні інженери та педагоги відробили 124 830 нормоднів. А вихованці технікуму механізації сільського господарства відремонтували для колгоспів і радгоспів 350 моторів, 6 автомашин, 170 комплектів паливної апаратури для дизелів.

Тисячі юнаків і дівчат включились у змагання за право називатися «Кращим молодим робітником своєї професії». Такі звання вже присвоєні електрозварювальнику Володимиру Пономаренку, штампувальнику Миколі Скліфусу з заводу «Червона зірка», фрезерувальнику Юрію Юдіну, свердлувальниці Люді Киртоці — з Агрегатного та ще 350 їх ровесникам з інших підприємств. За сумлінну працю тринадцяти комсомольсько-молодіжним колективам в ювілейному році присуджено звання імені 50-річчя Великого Жовтня.

Нині юнаки та дівчата міста готуються до нових трудових звитяг на честь 50-річчя ВЛКСМ. Ряд колективів виступили з хорошими ініціативами. Майже всі молоді виробничники дали слово виконати п'ятирічку за 4 роки і 4 місяці.

Про все це йшлося на конференції в звітній доповіді першого секретаря Кіровоградського міськкому комсомолу Анатолія Ніцоя, делегатів Петра Коверги, Тамари Духобор, Леоніда Балюка, Станіслава Погрібного, Володимира Терещенка, Віктора Чеботарьова, Віри Тригубової та інших.

Делегати вели мову і про організацію відпочинку молоді, про те, що необхідно зробити для благоустрою рідного міста. Юнаки та дівчата вже заклали новий приміський парк площею 300 гектарів, а в самому Кіровограді — парк імені Пушкіна. Посадили там тисячі дерев, розбили алеї імені Героїв Радянського Союзу Глібка, Линника, Антонова, та Колісниченка. Тільки за одне літо спорудили 14 комплексних спортивних майданчиків, 34 — волейбольних, 28 — баскетбольних, 4 спортзали, 2 футбольних поля і один стрілецький тир. Підготовлено 22 майстра спорту і тисячі спортсменів-розрядників.

...Вечір, як і ранок, був морозним. Кружляли сніжинки. Білими парашутиками вони опускались на одяг делегатів, що неквапливо направлялись до зупинок автобусів, тролейбусів. В той день була проведена серйозна ділова розмова. Але вона ще не закінчена. Учасники конференції вирішили закінчити її в сімдесятому році, коли молодь міста достроково виконає завдання п'ятирічки.

О. ЛАДАН,
спецкор «Молодого комунара».

У НАШИХ СЕРЦЯХ ВОГОНЬ РЕВОЛЮЦІЇ

МІТИНГ ТРУДЯЩИХ м. КІРОВОГРАДА, ПРИСВЯЧЕНИЙ 50-РІЧЧЮ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

Площа імені Кірова — центральна площа Кіровограда — святкова. Горять червоно прапори і транспаранти. То тут, то там зринають сплески пісні. А люди все йдуть і йдуть. Трудівники промислових підприємств, будівельних організацій, підприємств транспорту і зв'язку, працівники торгівлі і побуту, студенти та учні вузів, технікумів, училищ, загальноосвітніх шкіл.

(Закінчення на 2-3 стор.).

Подвиг

К. І. КРАДОЖОН, член КПРС з 1917 року:

«...Зброї немає, становище важке, але більшовики не розгубилися, знайшли вихід. Відверто кажучи, досить сміливий, ризикований і навіть зухвалий, але іншого шляху не було.

В той час з фронту, з боку станції Помічна через Єлисаветград почали проходити військові ешелони, багато з козаками, які пробивалися на Дон. Враховуючи обстановку, ось цих-то козаків і вирішено було роззброїти.

Більшовики посилали окремих смільчаків, які пропонували командирам пропускати через Єлисаветград по одному ешелону. Незговірливим командирам заявляли: «Або ви виконаєте наші вимоги, або замінований міст злетить у повітря».

Все це, видно, деморалізувало людей, і на наші категоричні вимоги козаки без особливих перешкод здавали вогнестрільну зброю».

Робили

М. С. ТРОЦЮК, член КПРС з 1918 року:

«5 березня 1918 року Новопразька Рада робітничих, селянських і солдатських депутатів для боротьби з німецькими окупантами відрядила перший загін червоногвардійців. Очолював загін Ніщименко І. А. Пам'ятаю, як зараз, коли він, готуючись до бою з загарбниками, сказав: «Я не член партії. Але коли німецькі окупанти по волі внутрішньої контрреволюції стали топтати нашу землю, я не можу бути в стороні від боротьби. Прошу вважати мене з сьогоднішнього дня членом РСДРП(б)».

Учасники боротьби за встановлення Радянської влади на Єлисаветградщині (зліва направо): В. М. Спренжин, Д. Д. Божор, П. І. Данилов.

Молоді

П. В. УТКІН:

«1921 рік. Мені довелося боротися з багатьма бандами, що шастали в Єлисаветградському повіті. Для боротьби проти банд я, Курченко, Думайченко, Пашковський, Колесник, Галкін та інші створили в 1921 році в Єлисаветградківці загін самооборони з 150 чоловік. Як зараз, пам'ятаю гарячу битву нашого загону з Зеленим неподалік станції Трепівка. Тоді чимало загинуло наших товаришів. Одержавши підкріплення від міліції Єлисаветграда, наш загін, пам'ятаю, йшов по п'ятах банди кілька днів. Ми взяли більше 20 полонених, багато зброї, обмундирування, коней».

І. В. ВИБРИК, член КПРС з 1919 року:

«1924 рік. Після демобілізації з флоту партія посилає мене на партійну роботу в село Макариху Знам'янського району. Тут я організував партійний осередок і був головою комуни імені В. І. Леніна.

Спочатку в комуні було лише 500 гектарів землі, а реманенту й тяглової сили — зовсім обмаль. Не вистачало коштів навіть на придбання збруї, гасу та інших необхідних товарів. Але комунари працювали наполегливо, скоро зростала економіка молодого комунівського господарства. Ми взялися за будівництво. Поставили майстерню, млин, олійню.

За досягнуті успіхи в 1925 році комуну представили на єлисаветградську окружну виставку і нагородили почесною грамотою. На виставці дали премію — трактор».

В НАШИХ СЕРЦЯХ ВОГОНЬ РЕВОЛЮЦІЇ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Об 11-й годині на імпровізовану трибуну піднімаються члени обкому і міськкому партії, члени виконкому обласної і міської Рад, представники партійних, радянських, громадських організацій, воїнів місцевого гарнізону, старі більшовики.

Перший секретар міськкому партії І. П. ВАЛЯВСЬКИЙ коротким вступним словом відкриває мітинг. Звучить мелодія Гімну СРСР і Гімну УРСР.

Секретар обкому партії Л. Г. КРАВЧЕНКО за дорученням обкому і облвиконкому вітає і поздоровляє присутніх на мітингу, всіх трудящих орденоносної Кіровоградщини з славним ювілеєм, розповідає про успіхи, з якими підійшла Україна і наша область до 50-річчя Радянської влади на Україні.

За рівнем промислового виробництва у 1913 році Україна займала одне з останніх місць серед розвинутих капіталістичних країн, говорить Л. Г. Кравченко. Тепер — 4—5 місце.

Значний вклад у зміцнення економіки України вносять і трудящі нашої області. Достроково — 19 грудня промислові підприємства області виконали річний план по виробництву продукції. Перевиконали свої плани і працівники сільського господарства.

Слово надається старому більшовикові, члену партії з 1917 року М. Т. СТЕПАНОВУ. Наш шлях, говорить він, був не легким. Але ми раді, що нам випало щастя брати участь у революції. Нам радісно, продовжує М. Т. Степанов, що Партія і Уряд високо оцінили заслуги трудящих України.

Після мітингу — масові гуляння, танці і...

...обід біля мисливської кухні.

Нам радісно, що на прапорі України поряд з двома орденами Леніна сяє орден Жовтневої Революції.

Учасників мітингу тепло поздоровив із святом заступник Голови Ради Міністрів братської Башкирської АРСР Н. М. Кутушев.

Про революційні і трудові традиції свого орденоносного заводу «Червона зірка» повідав старший майстер ливарного цеху сірого чавуну А. М. ЗАМКОВИЙ.

— Колектив заводу бореться за те, щоб п'ятирічний план виконати до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна — до 22 квітня 1970 року, — лунає голос представника робітничого класу. І площа відповідає громом оплесків.

Не раз присутні переривали оплесками і промову заслуженого вчителя УРСР, директора Інституту удосконалення кваліфікації вчителів О. О. ХМУРИ, який розповів про культурне зростання республіки і області. Якщо до революції у місті було 88 вчителів, то тепер лише кандидатів наук і доцентів близько сотні, а вчителів більше тисячі.

— Ми добре усвідомлюємо, що щастя наше здобуте руками попередніх поколінь, — заявляє від імені комсомольців і молоді міста студентка педагогічного інституту Світлана АЛЕЙНІКОВА. — Клянемося своєю працею звеличувати Країну Рад, через усе життя нести у своїх серцях вогонь революції, з честю продовжувати справу батьків.

Від воїнів на мітингу виступив офіцер П. Р. НІКІТЕНКО.

Учасники мітингу з великим піднесенням прийняли вітальні листи ЦК КПРС, Президії Верховної Ради і Раді Міністрів СРСР, ЦК КП України, Президії Верховної Ради і Раді Міністрів УРСР.

Після мітингу відбулися масові гуляння.

На площі імені Кірова.
Фото В. КОВПАКА.

ВРУЧАЮТЬ ВЕТЕРАНИ

Зал Палацу культури кіровоградського заводу «Червона зірка» прибраний по-святковому. Тут зібралися школярі, учні профтехучилища. Всім їм сповнилось шістнадцять. Зривають оплески. Місця в президії займають ветерани праці, орденоносці. А серед них — винуватці торжества, ті, кому зараз буде вручено паспорт громадянина Країни Рад.

Член КПРС з 1917 року Олександр Олександрович Башашин вітає підлітків

Олександр ШВЕЦЬ, учень Кіровоградської середньої школи № 27.

УКЛІН

Україно, мій краю рідний,
На просторах твоїх я зріс.
І довіри твоєї гідний,
Свій уклін я тобі приніс.
У щедротах твоїх купався,
Пив наснагу з твоїх долонь,
Ароматом степів впивався,
Теплі руки тулив до скронь.

Я ІДУ ПО УК

Я іду росяними стежками,
Де ниви колосяться стодзвонно,
Де до річки разом з журавлями
Скачуть сонцем сполохані коні.
Я іду між ланів затоплених,
Де з землі, наче з рук материнських,

ОТКРОВ

Шаг по земле,
по солнечной полоске,
Шаг по росе
и по тропинке скользкой,
Шаг по земле,
что я зову моей...
Еще один, еще...
Прислушиваясь к ней,
Ловлю ее тепло
напутственного слова.
Раздумыч. Истина...
И вот шагаю снова.
Шаг по земле
с рассветом, темень рвущим,
шаг по грозе
навстречу дням грядущим,
шаг по земле,
дарящей мне тепло.
Ты прошагай, как я,
стихиям всем назло,
пройди сквозь бури,
невзгоды и ненастья,
пойми, как я,
что этот первый шаг —
начало человеческого счастья.
...Беспокойного счастья люди...
А может, мы все такие,
ведь жизнь за горенье любим,
за правду, за ветры лихие.
Да, лихие нам ветры надо, —
они как проверка на годность.
И никто не измерит клада,
что в сердцах полыхает гордых,
И никто не измерит мудрость,
что наш Ленин и Партия дали,
Ту готовность на подвиг и трудность,
что в нас матери воспитали.
Ту раздольную силу нашу,
тот размах наш, мечты полет,
все измерила, в сердце вынашивают,
до чего же велик народ.
В чем истоки его победы?
В силе духа? В любви? В труде?
Я лишь знаю, что наши деды

...зустрічали святом — 50-річчям Радянської України. А потім разом з іншими орденоносцями вручає ...дівчатам невеличкі книжечки, на обкладинках яких видніється герб ...ної Вітчизни, Вітчизни великого Леніна. З радістю дев'ятикласник Борис ...ський. Отримуючи паспорт, він дає ...клятву повсякчас бути схожим на тих, хто боронив Радянську Україну від злобного ворога, звеличував її в праці. І отак кожен десятий, сотий. А як всі присутні в залі отримали паспорти, їх ще раз привітали зі святом представники ...ленінського заводу «Червона зірка», комсомольські активісти, ветерани революції.

Т. КОВАЛЬОВА.

Наш конкурс 50

...чя, чия безкрая,
...ня своїх днів я твій —
...ських лісів до Дунаю
...лилось буйноквіття нив.
...ходили батьки на подвиг...
...ли усю біду, —
...ба буде, крізь дим і воду
...твій вовлик я теж прийду!

...КРАЇНІ

...ротою людською напоєні
...росяні ясночубі соняхи.
...ду обмік хат заквітчаних,
...м, де люди живуть щасливі,
...ні пісні хороші звичаї —
...ду по Україні!

Светлана АНТОНЕНКО,
ученица Кировоградской средней школы № 6.

...ВЕНИЕ

...стали верить в себя в Октябре,
Я лишь знаю, как трудно было,
...ила совесть в набат души,
..., сжав зубы, страна крепила
...свои силы. Не потушить,
...не унять той эпохи пламени,
...от вечный огонь всех начало начал
...жу на нашем советском знамени.

Часто не спится мне. Я по ночам
Все осознать до конца пытаюсь,
Что-то найти, без чего нельзя,
Свои шестнадцать сопоставляю
с пятидесятилетием Октября.

...несу я в себе, как святыню,
...искру ленинского огня.

Мне шестнадцать отныне,
безраздельно, Украина, твоя.

Нет такого, что я не сумею,
...прикажи — и я все совершу,
это клятва моя юбилею
...земле, по которой хожу.

...той земле, чью целебную силу
...я навеки впитала в себя,
...той родной и до боли любимой,
...что считаю наставницей я.

...из которой такие рассветы
...в тех росах и в мяте степной,
где любая травинка согрета
...лаской и теплотой.

...той земле, что сынов провожала
...на войну и на подвиг, как мать,
...той земле, что немало страдала,
...что больше не будет страдать.

...той земле, где родные мне люди,
...где мой город, сирень под окном,
...та дружба, что вечною будет,
...все то, что свершится потом.

...на которой мое поколенье
...в героических буднях строек,
...к коммунизму идя вдохновенно,
...утверждает свою историю,

...той земле, что зовется Родиною
...советской моей страной.

...клянусь. Мне шестнадцать, а вроде бы
...лось я в тот год грозовой.

„Подаруйте посмішку...“

До прилавку підійшов високий чорнявий юнак.

— Подаруйте посмішку, — звернувся він до продавця Єфімової Тамари. Дівчина зашарілась, але посміхнулась.

— Дякую! Покажіть, будь ласка, білу краватку...

Посмішка. Вона необхідна в нашій роботі. Адже кожен відвідувач магазину повинен винести з нього не тільки до вподоби покупку, але і гарний настрій.

Що таке культура обслуговування! Це в першу чергу допомога продавця покупцеві підібрати необхідну річ.

Колектив нашого магазину молодий, дружний. Поставили дівчата перед собою мету, що завоюють право носити звання колективу імені 50-річчя Великого Жовтня і добились свого. Тепер наш магазин називається «Маяк ювілейний».

Щоправда, завоювати це право було нелегко. Широко ми використовували децентралізовану закупку товарів. Наприклад, із Малої Виски ми вивезли товарів на 9 тисяч карбованців. І всі вони були збуті покупцям. Зі смаком оформляли виставки готового одягу, барвисті виставки тканин тощо. Дівчата працювали із таким щирим запалом, що в магазині щодня не можна було протовпитися. Біля галантерейного відділу — черга, біля взуттєвого — теж. Та й покупці були задоволені. Ось кілька рядків із книги подяк та пропозицій. «Я сьогодні вельми вдячний продавцеві тов. Кондратенко Г. М. за культурне обслуговування. Покупець Пельмен».

Таких відгуків у нашій книжці дуже багато.

До 50-річчя Радянської України ми взяли на себе зобов'язання: виконати річний план по товарній обробці; провести дві виставки одягу, шкарпеток і панчіх; продати населенню швейної продукції на 20 тисяч карбованців.

Всі ці завдання повністю виконані.

Кожного ранку за прилавком нашого магазину вас зустрічають теплі посмішки. І коли ви зайдете у «Маяк ювілейний», то обов'язково подаруйте посмішку нашим дівчатам. Вони цього заслуговують.

М. ГОЛЬША,
секретар комсомольської організації магазину «Маяк ювілейний».

● З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА

ХАТА НА ПОСТАМЕНТІ

СТАРИЙ СОЛТИК, вдоволено попихкуючи люлькою, пускає крізь поруділі вуса клубки запашного диму і втішно промовляє:

— Гай, гай, які дива теперички коються на землі!.. Якими тільки симпатичними люди поробилися!..

І він киває на гурт своїх односельчан, що стоять у фойє Палацу культури. А серед них генерал армії Логвин Червоний, письменник Микола Равлюк, помітно молодші за них — художник Володимир Островерхий та агроном Михайло Солтик.

— От хоча б цей Миколка, — тихий усміх торкається дідових уст. — Найстарший з синів Трохима Равлюка. Такий собі був звичайнісінький хлопчак, ходив в полотняних штанях, їв печений буряк, а науки не кидав. Тоді, дивися, добрим робітником став на цукрозаводі, всю велику сім'ю харчував, а сам ще ж пацаном був, та вже комсомольцем називався. Ненароком в тридцять другому таких, як він, покликали на Амур молоде місто будувати. Поїхав першим ешелоном Микола. В найлютіші морози колупав задубілу землю. Руки й ноги мороз йому понівечив. Пальці хлопцеві одбатали. Я думав, пропаща вже його доля. А він, брат, в інститут подався, а згодом в красне письменництво записався. Тепер, либонь, про нашого Кобзаря книжки складає...

Дід примружив свої щасливі очі і майже по-братерськи сказав:

— От що значить переміна часу. Чоловік не жалів здоров'я, все оддавав за нову владу, а вона, Радянська влада, вивела його на сонячну вулицю...

Переводить погляд на хлопців — Володимира й Михайла. Та й знову:

— А оцей опецькуватий теж хліборобського роду, живописцем став, в Одесі талант свій показує. Теперички своїх людей, вулиці Грушки на полотні понамальовував. А Михайло вже у війну останню на світ народився. Осиротів. Але теж почав вибиватися в люди. Колгосп послав його в Білу Церкву на агронома вчитися. Приїхав додому з ромбиком, в начальстві ходив. А тоді й каже: «Давайте мені бригаду найгіршу, спробую щось повернути куди слід...» І хлопець з вищою освітою став бригадиром колгоспу.

І знову на його бороду натрушується проміння радості і втіхи, і знову старезний дід споглядає на своїх онуків, мружить щасливі очі і додає:

— Виходить, людина творить диво, а не воно її змінює. — І вже тривожно: — А як кепсько сплили мої парубоцькі роки.

Він починає розповідати, як напередодні історичного відлуння з крейсера «Авроры» він почав працювати на бурякових плантаціях багатія П'ятакова. Вдосвіта спішив з хлопцями в Станіславчик, а там на окраїні села виколупував із землі білий корінь. Ввечері приїжджав бричкою касир, простягав буряководам копійки.

— Якраз вистачало матері на сіль і синьку тих монет, — лукаво усміхається старий Солтик. — А П'ятаков за цукор натолочував сріблом сундуки. Теперички наші дівчата на буряковій плантації ордени заробили, мають таку платню, що обзолотитись можна на весілля. А колгосп наш мільйонером став. За ті колективні гроші таке понабудували в селі, що починаєш часом забувати, де були глинища, а де повій ріс.

Старий Солтик хвалить своє село. А в моїй уяві постає нова сільська вулиця, сотні хліборобських будинків на кам'яному фундаменті, з дахом, що критий шифером та черепицею. В іншому місці — біляста школа, магазини, кафе, колгоспна поліклініка, палац культури, дитячий комбінат, будинок механізаторів, артільний млин, стадіон, нового типу тваринницьке містечко, майстерні, зерносховища... І все то зроблено майстрами, якими керує молодий комуніст Леонід Васютинський.

— Думалось мені раніше, що крім мене і Сави Животівського, кращих столярів немає, — продовжує свою розповідь Солтик. — А тут тобі таке коять, що й не снилось. Найліпше вигадав Ніфон Васютинський. Вигахкав цілий котедж. А хати свого діда не зачепив. Мізерна, глиняна, з сліпими вікнами і гнилим дахом почала

топитись вона в землі. Ніфон після смерті своєї дев'яностодев'ятирічної матері взяв та й підс...в камінь під потріскані сті... тепер той старий бурдій стої... ...ще на постаменті. Коло нього — велике подвір'я, застелене споришом, поруч — вишневий садок. І Ніфон каже: «Мені не шкода клаття землі. А діти хай дивляться та знають, як жили колись їх праді-ди. Про сірий вчорашній день нагадуватиме їм ця хата...»

Солтик притих. Молодо підморгнув сільським хлопцям, що вели своїх дівчат у танок. І закінчив:

— А що, я правду кажу: ці діти таки в сороченятах родились... Щасливі!..

М. ШЕВЧУК.

с. Грушка.
Ульяновського району.

ДРУЗЯМ

„МОГО ЮНОГО КОМУНАРА“

ЩИРО вітаємо з наступаючим святом Нового року, нагороджуємо бібліотечками кращих розповсюджувачів обласної комсомольської газети:

Клаву Кириченко, старшу піонервожату Млинківської СШ Онуфріївського району;

Миколу Сокура, секретаря комсомольської організації колгоспу «Дніпро» Онуфріївського району;

Валерія Замкового, секретаря комітету комсомолу локомотивного депо Знам'янського залізничного вузла;

Надю Посмітну, ученицю Знам'янського сільськогосподарського технікуму;

Варю Тарнавську, секретаря комсомольської організації колгоспу «Рассвет» Бобринецького району;

Анатолія Нагнійного, секретаря комсомольської організації колгоспу імені Щорса Бобринецького району;

Люду Гончаренко, секретаря комсомольської організації Покотилівської СШ Новоархангельського району;

Віктора Чабана, секретаря комсомольської організації Копенкуватської СШ Новоархангельського району;

Миколу Ляшенка, механізатора колгоспу «Пам'ять Леніна» Маловисківського району;

Люду Мальченко, старшу піонервожату СШ № 4 м. Малої Виски;

Тамару Пересунько, секретаря комсомольської організації колгоспу імені Дзержинського Компаніївського району;

Григорія Жеребцова, секретаря комсомольської організації Червоноверш-ської СШ Компаніївського району;

Ніну Забігай, арматурницю Власівського заводу залізобетонних виробів м. Кремгеса;

Галю Сергету, техніка відділення зв'язку Кремгесівського району;

Миколу Коробка, секретаря комсомольської організації колгоспу «Перше травня» Добровеличківського району;

Ларису Лопату, старшу піонервожату Миколаївської 8-річної школи Добровеличківського району;

Володимира Коваля, секретаря комсомольської організації училища механізації с. Новгородка;

Раю Бубиреву, секретаря комсомольської організації районної лікарні Новгородківського району;

Віктора Жайворонка, секретаря комсомольської організації колгоспу імені XX з'їзду КПРС Кіровоградського району;

Івана Бойка, секретаря комсомольської організації колгоспу «Росія» Кіровоградського району;

Ольгу Дорошенко, ученицю Кіровоградського медучилища;

Анатолія Стоянова, інструктора Кіровоградського міськкому комсомолу.

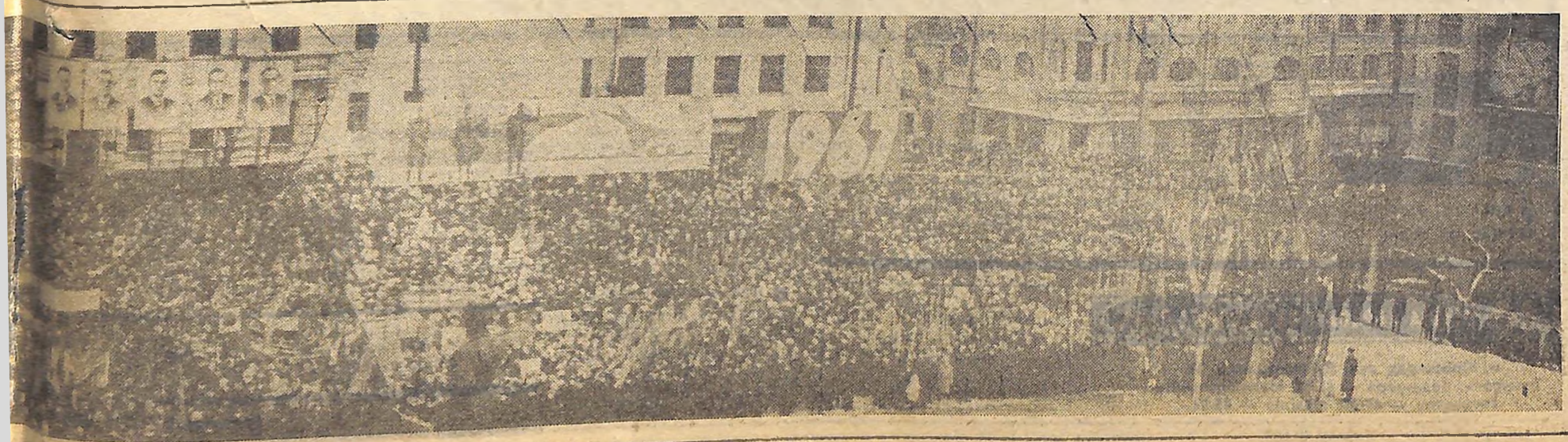

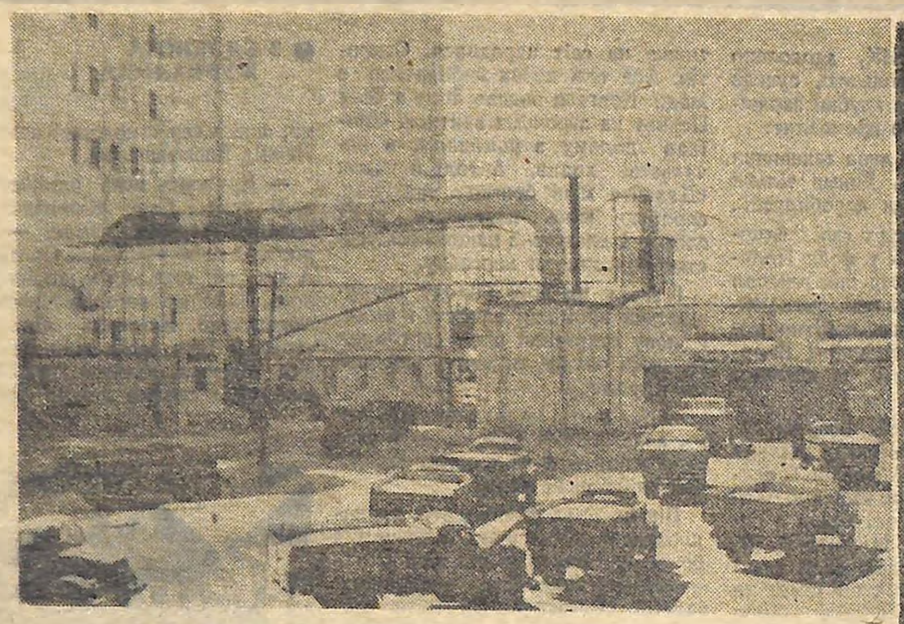

КІРОВОГРАДЩИНА — 67

Хліб Кіровоградщини.

●

Йде вистава Кіровоградського музично-драматичного театру імені Кропивницького «Бережи мою тайну».
На сцені — артисти Ю. ВОЛОХОВ та Л. ЛЕЩЕНКО.

Фото В. КОВПАКА.

НА БОРЦІВСЬКОМУ КИЛИМІ — ШКОЛЯРІ

Обласні змагання з класичної боротьби вихованців дитячих спортивних шкіл області, що проходили в Палаці фізкультури спортивного клубу «Зірка», були присвячені 50-річчю Радянської України. Кіровограді були представлені двома командами. Перша з них продемонструвала повну перевагу над усіма своїми суперниками. Представники дитячої спортивної школи Кремгесівського міського відділу народної освіти відстали від неї на десять очок. Ще більший розрив утворився між переможцями і другою командою Кіровограда та новоукраїнцями, які зайняли відповідно третє і четверте місця.

І в особистому заліку в числі призерів переважна більшість юнаків обласного центру. Зокрема, перші місця в своїх вагових категоріях зайняли Василь Тихонов, Вячеслав Редозубов, Олександр Єсауленко, Володимир Самсонов, Володимир Марков, Олександр Денисов і Юрій Вовк. Найвищої сходинки п'єдесталу пошани удостоєні також кремгесівці Микола Жогун і Олександр Обелець та новоукраїнець Віктор Іщенко.

А. МАРЧУКОВ.

7

СПАЛАХИ

Провів її очима аж до повороту, туди, де живуть усі на одне прізвище — Бирзуловські, і сам побрів стежкою.

Повітря все більш сповнювали могутні запахи весни. От-от мали зацвісти вишні.

Добре, що мати десь пішла. А то почалися б охи та стогони. З'їв шматочок хліба з кружечками солодкого буряка і вийшов з хати.

Весною він перебирався ночувати у клуню на сіно.

Внизу, на соломі біля нього спав Рябко, великий, але зовсім не рябий, а чорний пес. І Рябка десь нема, побіг на роздобутки. Сутужно й йому тепер...

Чисте рядно, білосніжна подушка, замість теплої ковдри — старенький кожух. Під ним Андрій дуже скоро зігрівсь. Засне. Хоч трошки. А потім піде до дядька. Коли б не Спринчан, коли б не голова колгоспу наказав, він би ногою не ступив. Піде. І вперше заговорить з ним суворо. Годі!

— Ти, дядьку, котовець?

— Котовець.

— Де ж твоя шабля, що нею ти рубав ворогів?

Дядько завовтузиться, блимне очима, дядько сердито випалить:

— Де? Якщо ти такий розумник і хочеш усе знати, то знай — я її віддав іншим, молодшим.

— Ти, дядьку, поглумився над нею, ти насміявся над нею!

— Як ти смієш цвікати мені таке?

— Смію! Чого ти послухав куркульських шептунів! Чого ти розвалюєш артіль?

— Похазяйнуйте самі, а я подивлюся!

— Ти і в бою такий був?!

— Ти мені про бої не згадуй! Не згадуй про бої! Я чесно захищав Радянську владу!

— А зараз ти хочеш її погибелі! Ти йдеш проти Радянської влади!

— Ти збожеволів? Вийди з хати!

— Не вийду!

— Та як же ти, молокососе, насмілився патякати, що я проти Радянської влади?!

— Ти проти артілі!

— Артіль — не Радянська влада!

— Артіль і Радянська влада це одне й те ж! Артіль і Ленін, як ми її назвали — «Ленінським шляхом». А тепер — зійшов на чортову стежку й інших тягнеш за собою?

Ні, не витримає такого натиску дядько. Він буде кричать і лаятись, але вже в душі зламаний, підтюпцем побіжить до конюшні, виведе свого сірого коня і закричить:

— Бери! Веди! І веди вулицею! Веди селом!

Андрій не зробить ні кроку. Андрій не візьме повода. Він битиме дядька до кінця:

— О ні! Самі нашкодили — самі тепер ведіть коня вулицею, селом, щоб всі бачили!

Поведе! Не витримає такого натиску дядько — Андрій зачепить все найдорожче в його серці...

Андрій також не витримав втоми.

Здається, заснув на хвилину, а глянув у розчинені двері клуні — сонце підбилося під обід. Трохи не наступив на сонного Рябка, що скрутивсь калачиком на купі соломи. Вийшов на подвір'я і у вічі кинулося ще одне одвічне диво — ще вчора абрикоса, що він чотири роки посадив, була червона, з виповненими брунькам, а сьогодні стояла біла, мов наречена у своїй фаті, і над нею гули бджоли.

Андрій опинивсь на мить біля абрикоси, простягнув руку до найкращої гілки. Зламає, понесе Марусі. І відтягнув руку назад. Дівчина не любила зламаних гілок... Вискочив на вулицю і майже бігцем подався до того чортового дядька.

Не пізнавав села. Воно ніби вимерло. Ніде не брязне відро, не заскрипить журавель, не чутно людської мови.

Щоб ще скоротити шлях, він подався через городи. У кінці їх шуміли верби, високі тополі, розлогі гіллясті осокори. У кінці того царства дерев звивалась широка канава.

З рову, важко дихаючи і сопучи, вибирався дядько. Зразу з'явилась його голова, маленькі хитрі очиці, а далі й він сам верткий, як в'юн.

І ніби нічого й не трапилось, ніби він ніде й не був уночі, запитав Андрія:

— Ти до мене?!

— До вас.

— А я до тебе. Бач, які ми рідні — один без одного й хвилини жить не можемо.

— Та я...

— Мовчи, коли старший говорить. Совість мене заїла. Неначе вчора я тебе угрів кілком по спині. Тебе?

— Неначе. Плече ще й досі ниє. Дякуйте ночі, що вдалось вислизнути з рук. Узнали б, який у племінничка кулак.

Корній все ще важко дихав:

— Якщо ти збираєшся мені згадувать про вчорашнє, про ніч — не трать сили. Бити мене теж не дозволиш. Котовця гріх бити, від господа-бога гріх.

Андрій-таки не втримавсь, вхопив дядька за груди:

— А чого ж ви туди полізли? Чого не з нами, а з куркульським охвістям опинились? Ви котовець?

— Пусти мене, Андрію. Колись все прямо було, руба — або ми, або вони. А тепер, як туман якийсь надійшов. Не криюсь — слухав я шептунів. Ще вагався, а як почув, що йдуть коней розбирати, злякавсь за свого сірого. Боявсь, що візьмуть, уб'ють його... А як я довго гроші на нього збирав... Не міг я, Андрійку, не піти...

— Так до нас було б іти!

— Вас же жменька!

— Ех ти, дядьку, заплутався...

— Заплутався вчора. А сьогодні одним дурнем на світі стало менше.

Куди ж це він направляє своє шило?

— Куди? Коня одвів. Одвів. Назад у конюшню. І не лише я. Та в сільраду одного приблуду-шептуна одвели. Це він нас збаламутив, радив не тільки коней розібрать, а й конюшню підпалити.

— Дядьку! У вас, мабуть, вранці був Гаврильченко, а може, й Спринчан?

— У мене сьогодні Партія була в хаті!

— Що ви говорите?!

— А де ти був? Не в Марусі? Гляди, як насмієшся з дівчини, я тебе, лобуре, в три дуги зігну і хребет переламаю. Її батько теж був котовцем і на моїх руках вмер після бою з махновцями.

— Я це вже сорок раз чув! І облиште Марусю! Що трапилось? Де люди?

— Що, що? Спить до обіду, а тоді й щокає... Ходімо на площу. Побачиш, що Ленін прислав нам.

Андрій скоса глянув на дядька:

— Дядьку! Їй-богу ви сьогодні, як божевільний. Леніна ж нема!

— Сам ти божевільний! Знаю, що нема. Я й зараз, як настає січень, ховаюсь у куток і плачу. Але він є й буде. Ходімо, сам переконаєшся.

На майдані від мосту, від Висі і аж до повороту на Каніж стояла колона тракторів.

Андрій в захопленні почав лічити. Вголос.

— Не лічи! — зупинив його дядько. — Шістдесят. Як один. Сам ось цими ногами обійшов. Сам ось цими пальцями перемацав. Усі шістдесят!

Андрій відшукав очима своїх і протискувавсь до Петра, до Марусі.

Петро пожурив його:

— Де ти пропадаєш? Тепер посіємо. Тепер нам ніщо не страшне. У нас МТС організовують. І знаєш, Андрійку, — він витяг жмут листів. — Ось ще один.

— Що це?

— Заяви у комсомол. Писали тут. Писали на тракторах. Питали — чи пришлють ще. Просили послати на курси трактористів!..

Часу гаяти не можна було. І того ж дня в поле вийшла вся артіль. Дід Брага, і Спринчан, і Берзул там же в степу вирішили, що можна починати сіяти буряки. Новий трактор заходив у загінку з новою сівалкою. Квітневе, тепле, ще не палюче сонце обігрівало сотні людей. І всім знаходилась робота, і всі трудились до сьомого поту — сівба ж. Посієш добре, по-хазяйському, і врожай збереш багатий.

І там між сотнями були й тридцять.

Орали, волочили, сіяли, там же в полі планували перші репетиції «Наталки полтавки».

І йшли у нові грози, у нові бої плече-в-плече з своїми старшими братами-комуністами.

І сувора історія скаже про них, комсомольців 30-х років, скаже-таки слова — віддані, славні, полум'яні, безстрашні, незабутні...

М. СТОЯН.

с. Панчево
Новомиргородський район.

ТЕЛЕЕКРАН

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 28 грудня. Перша програма. 17.30 — Республіканська школа юних математиків. (К). 18.00 — Телевісті. (К). 18.30 — Міжнародний огляд. (К). 19.00 — В. Соловйов-Седой — «Тарас Бульба». Спектакль Ленінградського театру опери та балету ім. С. М. Кірова. (Ленінград). В перервах — теленовини та «Світ сьогодні». (М). 22.00 — «Ніхто не забутий, ніщо не забуто». (Кіровоград). 22.30 — «Музика і життя». (Львів). 23.10 — «Альфа і Омега». Телефільм. (К).

Друга програма. 22.00 — Репортаж про загублену посмішку. (М).

П'ЯТНИЦЯ, 29 грудня. Перша програма. 18.00 — Художній фільм «Молодий боєць». (Кіровоград). 19.30 — Для молоді. «Таємниця Тухольського бору». (К). 20.05 — Естафета новин. (М). 21.00 — Музика сьогодні. (М). 22.00 — «Інтернаціональний клуб студентів». (М).

Друга програма. 11.00 — Фільм для дітей. (Дніпропетровськ). 11.45 — Для дітей «Олов'яні кільця». Спектакль. (Дніпропетровськ). 13.05 — Фільм для дітей. (Дніпропетровськ). 18.00 — Телевісті. (К). 18.10 — «День народження країни». (М). 19.00 — «Завтрашній день столиці». (К). 21.00 — Концертна програма. (Дніпропетровськ). 21.20 — «Наш друг — гітара». (Дніпропетровськ). 22.00 — Концерт. (Дніпропетровськ).

● ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

ЧЕТВЕР, 28 грудня. 17.00 — Кінопередача для дітей. 17.30 — Республіканська школа юних математиків. (К). 18.30 — Міжнародний огляд. (К). 19.00 — Балет В. Соловйова-Седого «Тарас Бульба». (Ленінград). 22.00 — Репортаж про загублену посмішку. (М). 22.30 — «Музика і життя». (Львів).

● ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК

ЧЕТВЕР, 28 грудня. 17.00 — Фільм для дітей. 17.30 — Республіканська школа юних математиків. (К). 18.00 — Телевізійні вісті. 18.30 — Міжнародний огляд. (К). 19.00 — Балет В. Соловйова-Седого «Тарас Бульба». (Ленінград). 22.00 — «Японська естрада». 22.30 — «Музика і життя». (Львів).

П'ЯТНИЦЯ, 29 грудня. 11.00 — Фільм для дітей. 11.45 — Для дітей. «Олов'яні кільця». Спектакль. 13.05 — Фільм для дітей. 17.05 — Телевізійний фільм. 17.25 — Дніпровські новини. 17.40 — Фільм для дітей. 18.00 — Телевізійні вісті. (К). 18.10 — «День народження країни». (М). 19.00 — «Святковий новорічний телеграф музичний». Концерт. 20.05 — Естафета новин. (М). 21.00 — Концертна програма. 21.20 — «Наш друг — гітара». 22.00 — Концерт.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ г. Кировоград.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде в четвер 28 грудня.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 00718. Індекс 01197. Друкарня імені Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2. Зам. № 6418. Тираж 32 100.